

godt, vil give Anledning til Tvivl. Jeg vil, som sagt, afholde mig fra at stemme og ganske overlade Sagen til det høje Ting.

Oct. Hansen: Den ærede Ordfører (Steffensen) er jo altsaa enig med mig i, at dette Ændringsforslag vil bringe Konfusion ind i Loven, men alligevel vilde han stemme derfor (*Ordføreren*: Nej!); naa, han vilde afholde sig fra at stemme derom og stemme imod Loven i det hele, fordi han ikke vil have noget urigtigt bragt ind i Loven. Det sidste undrede mig noget, thi det ærede Medlem ved lige saa godt som vi andre, at den Regel, her staar, er gældende efter Loven af 5te April 1888, og naar han stemte mod dette Lovforslag, saa vilde, dersom vi andre fulgte ham, Reglen i Loven af 1888 vedblive at bestaa. Jeg skal ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Reglen med Hensyn til Fiskevande er den, at de ere i privat Eje, baade selve Grunden, selve Vandet og Fiskene, der svømme i Vandet. Det er jo det ærede Medlems Teori, at det er alt sammen privat Ejendomsret undergivet, at den, der ejer Grunden, ejer de Fisk, der til enhver Tid svømme i Vandet, og det Vand, der rinder over Grunden. Det ligger i Virkeligheden slet ikke for, og hvis man fulgte den ærede Ordfører, kom man ikke ud over Vanskeligheden. Det, der er gjort i denne Lov, er jo blot, at der er givet Bestemmelse om, hvem der har Retten til at fiske. Ejendomsretten til Grunden indlade vi os ikke paa, saa lidt som Loven af 1888 har indladt sig derpaa, og det er derfor uheldigt, at det skal komme frem i den 11te Time. — De praktiske Ulemper, som den ærede Ordfører mente, at man kunde forebygge, tillægger jeg ikke nogen Vægt. Den ene var den, at han tænkte sig det Tilfælde, at en Mand kunde eje Grunden, men ikke have Fiskeretten. Det følger nu vel af sig selv, at den, der ejer Grunden, ogsaa har Ret til de Fisk, der ere paa den Grund, det er hans Fisk. Det følger af sig selv, man har ikke Ret til at fiske fremmede Fisk. Derom er der ingen Tvivl; ejer man en Grund, har man ogsaa Ret til Fiskene paa den; det er næsten undtagelsesfrit. — Det ærede Medlems anden Betænkning var den, at han mente, at Loven kunde faa Anvendelse paa Vande, der ikke burde være privat Raadighed undergivne. Han nævnte der Stadil-Fjord; der kunde naturligvis ogsaa nævnes andre Tilfælde. Men i saa Fald, hvor der fra Arilds Tid har været Ret for private til at fiske, og hvor der ikke kan paavises nogen Ejendomsret

til Grunden, maa man dog virkelig sige, at der haves anden gyldig Regel, saaledes at Fiskeriet er frit i Stadil Fjord. Saaledes vil det ogsaa være i de andre Tilfælde. Der er altsaa taget det fornødne Forbehold i Loven med Hensyn til de Tilfælde, som det ærede Medlem frygtede for. Jeg tror derfor, det er rigtigt, som jeg bemærkede før, at indskrænke os til at sige: de og de Personer, der ere saaledes situerede, have Ret til Fiskeriet, medmindre der haves anden gyldig Regel eller er erhvervet en særlig Ret til Fiskeriet i det paagældende Vand. Saa er Reglen fuldstændig klar, og den vil lige saa lidt volde Vanskeligheder, som den tilsvarende Regel i Loven af 1888 har gjort det.

Ordføreren (Steffensen): Jeg skal først med Hensyn til det Spørgsmaal, om Stadil Fjord eksisterer eller ikke, bemærke, at det er ganske rigtigt, at en Del af Fjorden, nemlig den saakaldte Vest-Stadil Fjord, i sin Tid er bleven inddæmmet, men Øst-Stadil Fjord, som, efter hvad der er opgivet mig, udgør noget som godt og vel $\frac{1}{2}$ Kvadratmil, har ingen Sinde været udørret. Jeg har dette fra en Mand, som har boet der i mange Tider, og som jeg maa antage kender Forholdene.

I øvrigt skal jeg med Hensyn til de Bemærkninger, vi hørte fra den sidste ærede Taler om dette samme Forhold, udtale, at det er en Fejltagelse, naar han tror, at man kan hjælpe sig ud over Vanskelighederne med Hensyn til et saadant Fiskevand ved at henvise til den Bestemmelse, der lyder paa, at der kan være anden gyldig Regel. Nej, man har netop i den Paragraf, der er opstillet i Lovforslaget, gjort det saa grundigt af med alle gyldige Regler, at jeg betvivler, at endog saa Aldertidshævd faar noget at betyde. Naar det nemlig siges, at Retten skal „som hidtil“ tilkomme de tilstødende Grundejere, er Forholdet, som jeg har paapeget i Betænkningen, jo i Virkeligheden dette, at man giver en ny Regel med tilbagevirkende Kraft som autentisk Fortolkning. Det skal betragtes som noget, der altid har været gældende, og man kan saa ikke paabe- raabe sig den ældre Regel, thi den ældre Regel have vi nu foreskrevet skal forstaas saaledes, som om den Regel, der nu gives her, altid har været gældende. Derfor kunne de tilstødende Grundejere efter min Mening med fuld Føje sige: Loven siger, at vi skulle have det.

Saa bemærkede det ærede Medlem, at det var besynderligt, at jeg vilde stemme